

отваряха, а струята червена кръвъ, все още бликаше и течеше по гърдитѣ, като пурпурно поточе . . .

Изведнажъ той трѣпна, ржката му бързо разкопчава куртката и отъ нейния вжтрѣшенъ джебъ измѣкна мѣничко портретче, което бързо притисна къмъ кървавитѣ си уста. . . .

Мѣничкото образче на дѣтенцето почервенѣ и по него се тѣркулнаха едри, ясно-червени капки.

На около шумоляха трѣвитѣ, като че ли говорѣха: „ти ще умрѣшъ, ти ще умрѣшъ и не ще видишъ по-вече русокосото си дѣтенце“. . . .

„Не ще видишъ, не ще видишъ“, отговаряха куршумитѣ, които тѣпо и глухо се забиваха въ земята.

Изведнажъ, едно мощно „ура“ се понесе и цѣлата верига се хвърли напрѣдъ.

Ние отминахме . . . тежко хрипкане се зачу подъ насъ, но само щурцитѣ, поерѣщайки първитѣ лѣчи на луната, му отвърнаха.

16.

Братска могила.

Цѣлъ день орлякъ черни врани прѣхвъркваха надъ черната купчина земя подъ която лежахъ двайсетина трупа.

Цѣлъ день надъ тѣжната могила грачеха чернитѣ врани, сѣкашъ се сърдяха, че неможаха да забиватъ човкитѣ си по-дълго врѣме въ кървавитѣ трупове. Отъ врѣме на врѣме съ зловѣщо гракане подхвъркаха и кацахъ на малкото дървено кръстче на което бѣ написано кратко и ясно: